

Hrádocký prameň

December 2020, číslo 25

Pod bielou perinou
ticho drieme svet.
Do spánku ponoril
všetky svoje trápenia.
Ručičky hodín spomalili beh.
Človek, konečne,
nadýchol sa pokoja.
Len v pokoji dá sa dýchať.
Len v pokoji dá sa vnímať,
že s každou padajúcou vločkou
Boh žehná ubolenú zem.
Len v pokoji dá sa cítiť,
že hoci svet zamrzol,
nádej hreje človeka,
hoci zotmelo sa,
v Božom srdci
nastal jasný deň.
Čistučký
a snehobiely,
ako narodený,
vzácnny Boží Syn.

Autorské právo

Opäť nastala neskorá jeseň. Čo nám môže ponúknuť?

Práce na poliach vrcholia. Poľnohospodári pomocou mechanizmov dokončievajú svoju naplánovanú prácu. Zem, hlbokou orbou sa dostáva nahor a tá, ktorá ešte pred pár dňami uchovávala koreňky rastlín, sa dostáva hlboko pod povrch, aby oddychom zosilnela, oblúkmi hlbokej orby vytvorila poukladané vankúše lesklej hlíny a takto sa pripravila odpočívať.

Hmla zahaľuje prírodu. Stromy, kríky oblieka do inovate. A keď sa okolo obehu prederie slnko cez vrstvu plávajúcich oblakov, z inovate akoby sa prebudili drobné perličky vody, držiace sa na konárikoch tak, že už-už idú odpadnúť. A predsa, prúdiaci chladný vzduch

ich podrží. Lesné chodníky, posiate opadanými listami, šuštia pod nohami. Krokmi sa rozmrvia a postupne sa menia v životodarnú výživu. Kôra stromov býva hladká, svieža, ale časom aj vráskavá a opadavá.

A uprostred, do tejto prírody, je zasadený človek ako súčasť Stvorenstva. Žijúci, tvoriaci, pretvárajúci, jediný schopný porozumieť Božiemu zámeru.

Človek ako jednotlivec, aj ako človek, žijúci v spoločensťve - hľadajúci podstatu a zmysel - objavovaním poslania a stotožnenia sa s Božím plánom od narodenia až po šediny.

Každý podľa schopností, daností, prácou umu, či tvrdých rúk budovať, starať sa a zveľaďovať, čo bolo človeku dané darom.

Je úžasné, že v tomto mnohokrát neľahkom zápase nemusí zostať človek sám. Pomocník, Záchranca čaká... a prichádza.

Chce to len odkryť priestor v srdci, s prosbou na perách. A tu sa otvára Jeho náruč, s pozvaním na otvorenie jedinečného projektu. Do tohto projektu, s autorským právom Stvoriteľa, je príhodný čas vstúpiť a byť jeho súčasťou.

Zimné obdobie nebude len obdobím chladu, ale prebudením lásky, nádeje a túžby – obliecť nový šat v Kristu.

A ten čas práve začína - ponuka pokoja, porozumenia z Božej prítomnosti už teraz, v adventnom čase.

V. Jančiová

Vychladli sme?

Mráz za oknami a studené ruky sú zrejme toho jasným dôkazom.

Viac zahalení do teplých šálov, viac ponorení do svojich problémov. Skryté v nás pod vrstvami teplého oblečenia ani nevidno. Srdce ostáva ukryté, takmer nečujné.

Kto vie, či drieme skrehnuté a potrebuje zahriať, alebo je stále horúce, plné života. Neľahká doba – neľahké otázky.

Vytratili sa vrúcne objatia. Vzájomných stretnutí je ako šafranu. Človek skôr spraví krok späť, než k objatiu toho druhého. Možno obava, možno len rešpekt k pravidlám. Každý má v hlave zrejme viac rovníc než samotných riešení. Určite sa nájdú ľudia i činnosti, ktoré nám pod tlakom okolností až tak chýbať nebudú. Zvykneme si a pretriedime v sebe to, do čoho má skutočný význam investovať drahocenný čas. Vo väčšine prípadov sú to však vzácne vzťahy, milé záľuby a stretnutia, ktoré chýbajú.

Niekedy sa bolesť ľahko zamieňa za ľahostajnosť. Srdce je ukryté pod zimnou vetrovkou a my nemôžeme vidieť do druhých. Ani ich súdiť. Objaviť treba len seba samého.

Keď sa nad tým zamýšľam, uvedomujem si, že sa úplne podvedome akosi viac zaujímam o zdravie svojich blízkych. Keď ich už nemôžem toľko stretať, spravím aspoň niečo pre ich potešenie – hoci len obyčajný nákup alebo vybavenie lekára. Viac si všímam, či moje deti majú dáždňík, keď je sa vonku rozprší, či teplé ponožky do sychravého počasia. Myslím na mamu. Chcem ju objať. No nie je to tak časté, ako sme boli zvyknutí, ako to bolo pre nás prirodzené. Bolí to, hoci to nevidieť. Je ťažké lúčiť sa s niekým bez podania rúk, či priateľského potľapkania po pleci. Z diaľky, len s pár slovami, sa to zdá také neosobné.

Je zvláštne, ako navonok vyzeráme studení.

To dôležité je očiam neviditeľné.

Srdce tiká,
a hoci by mohlo krehnúť v mraze
a vzdať sa bojov
vo všetkých fujaviciach života,
predsa je horúce
a vášnivo horí pre druhých.

Najlepší Priateľ

Verím, že každý z nás má v živote niekoho, koho by mohol nazvať priateľom. Jednoducho povedané, priatelia sú ľudia, ktorí sú akousi súčasťou našich každodenných aktivít. Stretávame sa s nimi v práci, v škole, pri športoch alebo len tak, vo voľnom čase, pri kávičke. Sme radi, keď s nimi môžeme tráviť čas, pretože máme niečo spoločné a je nám s nimi dobre. Ale zahŕňa priateľstvo len pekné zážitky? Alebo je za tým niečo viac? Akú predstavu má o priateľstve Boh a aké priateľstvo nám ponúka On sám?

V Prísloviach 18, 24 sa píše: „Niekto má priateľov, čo sú mu na škodu, je však aj taký priateľ, čo sa pripúta viac než brat.“ Z tohto verša môžeme vidieť, že nie každý človek, ktorého nazveme priateľom, je skutočným priateľom. Mnohí ľudia svoje vzťahy zakladajú na vypočítavosti, či vlastnej prestíži. Iní sú možno dobrými priateľmi v čase, keď je všetko v poriadku, no akonáhle prichádzajú ťažkosti, opúšťajú bližneho. Avšak tento verš pokračuje a hovorí, že je aj taký Priateľ, ktorý je bližší ako brat. Je to Priateľ, ktorý je vzácny a výnimočný vo svojom vzťahu k nám. Je to Ten, ktorý má pre Teba otvorené srdce, aby Ťa vypočul a usmernil kedykoľvek si od Neho budeš pýtať radu. Milujúci Priateľ nezraní, nezradí ani neopustí. Tento skutočný Priateľ sa nepretvaruje, ale je pravdivý a úprimný. Naozajstný Priateľ Ťa bude ľúbiť za každých okolností a v každej situácii. Opravdivý Priateľ Ti bude pomocou a oporou. Podrží Ťa v ťažkom zápase, ktorým prechádzaš.

Vo verši z Prísloví je spomenuté slovo „pripúta“. Verím, že je tam použité zámerne, aby vystihlo podstatu skutočného priateľstva. Pripútať sa, znamená niečo veľmi blízke, osobné. Niečo, čo dve osoby zomkne spolu, až sa stanú neodlúčiteľnou súčasťou. To, že sa Priateľ pripúta, nie je len na deň alebo na týždeň, ale pripútanie znamená vytvorenie puta, ktoré pretrvá, a ktoré sa len tak ľahko nezlomí. Jeho puto k nám nedokázali pretrhnúť ani ťažkosti či hriechy tohto sveta. Jeho láska neoslabla a neznechutila sa, ani keď sa dozvedel, že sa má narodiť do špinavej maštale, medzi zvieratá. Puto Jeho lásky k nám nepovolilo ani keď žil v chudobe a nakoniec zomrel medzi zločincami. Tento bezhranične milujúci Priateľ miluje aj Teba a aj k Tebe cíti to, ničím nezlomiteľné puto. V tú noc v Betleheme prišla Láska dole na túto zem, aby nás Boh naučil, čo znamená milovať. Učí nás to aj dnes. Prijal si už Jeho lásku? Prežil si už hĺbku Jeho túžby Ťa zachrániť? Boh sa stal človekom, aby sa Ti priblížil a ponúkol Ti svoje priateľstvo. Ak Ho prijmeš, zmení Ti to život a aj Ty sa budeš môcť učiť milovať a byť priateľom, akým je On sám...

K. Čupková

... aj týmto sme žili

Konfirmácia

Je možno trochu zvláštne, vracať sa v zimnom čase k letným dňom, no niektoré návraty za to stoja. Zvlášť, keď sú výnimočné. Tohtoročná konfirmácia takou bola - nielen pre mňa, ale pre všetkých rodičov konfirmandov. Výnimočná už len tým, že sa uskutočnila. Deti sa síce pripravovali, no s príchodom pandémie v jarných mesiacoch sa svet zmenil. Prestalo sa chodiť do školy, zavreli sa kostoly, prerušilo sa i konfirmačné vyučovanie - a konfirmácia si vyžaduje čas a prípravu. Keď sa situácia o trochu uvoľnila, hlasovali sme o tom, či budeme tak odvážni, že ju zrealizujeme v pôvodnom júnovom termíne, alebo odložíme na neskôr. Návrat obmedzení v jeseni nikto predpokladal. Odhodlali sme sa, deti sa s pani farárkou začali stretať dvakrát do týždňa, aby stihli dobrať zameškané i zopakovať zabudnuté. Nevedeli sme, ako sa to podarí, obmedzenia boli také, že z kapacitných dôvodov hrozilo, že konfirmácia bude bez prítomnosti verejnosti.

Prepočítavali sme a plánovali. Mohli sme len hádať, či budú konfirmandi s rúškami, či bez. Či bude Večera Pánova. Okolnosti boli nakoniec priaznivé. Konfirmandov mohli prísť podporiť i priatelia a členovia cirkevného zboru. Tváre mohli mať nezahalené rúškami. Večera Pánova mala výnimočný ráz. Sestre farárke asistovali br. kurátor Ivan Plachtinský a br. dozorca Janko Pavlík. Miesto vína v zlatej čaši, boli na oltári jednorázové plastové poháriky. Výnimočné opatrenia vo výnimočných situáciách. Medzi dospelými členmi nášho zboru sme tak mohli privítať Dávida, Eliáša, Eloise, Pavlíčku, Peťku a Filipa.

Vonku bol slnečný deň. Výnimočný a požehnaný. V mysli sa mi prehánali spomienky z vlastných dievčenských čias, spomenula som si na atmosféru vlastného takéhoto dňa, na otázky i piesne, na zavesené zlaté srdiečko na krku, ktoré mi dala moja maminka, ktorá ho dostala v deň svojej vlastnej konfirmácie. Stále ho opatrujem. Spomínam na ocka, ktorý kvôli mojej konfirmácii žiadal o priepustku z nemocnice, vidím ho, ako stojí vo dverách kostola a dojatím plače. Chorý, slabý, ale šťastný. Spomínam si aj na chvíle konfirmácie staršieho syna, na ich jedinečnosť. I na ťažký boj s onkologickým ochorením jeho druhého starkého - práve v týchto chvíľach. Boli Svätodušné sviatky a my sme spievali: „Príď, Duchu Svätý, nech Tvoj oheň horí v nás!“ Som vďačná Pánu Bohu, že mi bolo dopriate doviest' obe svoje deti ku potvrdeniu krstnej zmluvy, ktorou je konfirmácia, k tomu, že dostali šancu stať sa dospelými členmi nášho cirkevného zboru. Ďakujem za trezlivosť a odhodlanie našej sestry fárarke - počas celých dvoch rokov, nielen počas ťažkých chvíľ vo finále, za vytrvalosť našim deťom, za ochotu všetkým, ktorí v tej neľahkej situácii pomohli s prípravami i organizáciou a hlavne za požehnanie nášmu Nebeskému Otcovi.

-zk-

Svedectvo

Toto svedectvo je o našom PÁNOVI JEŽIŠOVI.

O tom, že uzdravuje a mení naše životy aj dnes. Zámerne nebudem uvádzať žiadne mená, lebo je to všetko iba o ŇOM a nie o nás.

Bol krásny júlový deň, keď nám zavolala mama, že otec (ide o manželkiných rodičov) je v nemocnici, po vyšetreniach bol ihneď operovaný a je s ním veľmi zle. Čo môže urobiť veriaci človek v takejto situácii? Modliť sa a všetko porúčať do BOŽÍCH RÚK.

Otca sme v ten deň aj navštívili, nevnímal nás, stále bol na prístrojoch. Operácia bola veľmi náročná. Lekári nám nedávali veľkú nádej vzhľadom na otcov vek (81 rokov) a jeho zdravotný stav. Praskol mu žalúdočný vred. Mama s manželkou plakali. Ja som mal v tom pokoj. Vedel som, že otec patrí PÁNOVI JEŽIŠOVI. Čo zlé sa mu môže stať? Postupne začal vnímať, ale pre prístroje nemohol s nami hovoriť. Vtedy som si spomenul, že otec nám spomínal, ako on komunikoval so svojím otcom. Pomocou zatvárania a otvárania očí. Tak sme to použili aj pri otcovi. Robili sme, čo sme vedeli. Pri návštevách sme mu čítali Božie slovo a modlili sa. Vedeli sme, že aj keď je telo nevládne, duch môže vnímať. To sa

nám neskôr aj potvrdilo. Keď sme sa neskôr otca pýtali, či si pamätá naše návštevy, odpoveď bola, že nie. Ale pamätal si BOŽIE SLOVO. Uvedomili sme si JEHO MOC. Takto sme pokračovali deň čo deň. Postupne otca presunuli z oddelenia intenzívnej medicíny na chirurgickú JIS. Tam lekár potvrdil, že s takými výsledkami už nemal byť medzi živými. Otec postupne začal komunikovať. Boli chvíle, keď ho to veľmi vyčerpávalo. Počas návštev sme ho krmili, presunuli z postele do kresla, alebo prechádzali sa s ním od postele k oknu a spať. V nemocnici sme sa stretli s veľmi ochotným personálom, počnúc lekármi, zdravotnými sestrami a ošetrovateľmi. Počúvajúc samé negatíva na zdravotníctvo sme boli z ich prístupu veľmi milo prekvapení. Za to im patrí veľká vďaka od nás. Hrozila ďalšia možná komplikácia. A to, že ak sa otec nebude hýbať, môže dostať zápal pľúc. Po sedemnástich dňoch sa situácia natoľko zlepšila, že bol prepustený z nemocnice. Doma ho čakala polohovacia posteľ z Červeného kríža, ktorú nám vybavila ochotná sestrička z chirurgie. V domácom prostredí bol otec iba jeden deň, pretože jeho zdravotný stav sa skomplikoval a musel ísť opäť do nemocnice. Jedol veľmi málo, čo neprispievalo k jeho zotaveniu. Naše modlitby a čítanie Božieho Slova neprestávali a v Pánovi sme hľadali pomoc. Po týždni sa vrátil domov a my sme sa celá rodina nasťahovali k rodičom, keďže mama nie je na tom zdravotne najlepšie a sama by si s ležiacim otcom nepomohla. Manželka si už predbežne vybavovala polovičný úväzok v práci, aby mohla pomáhať rodičom.

Otec postupne začal viac jesť, stále však bol slabý a veľmi sa mu nechcelo, alebo nemohol ísť, z postele. Hovoril, že je slabý a nevládze. Ťažko to hodnotiť, človek by to pochopil až vtedy, keby mal jeho vek a prešiel by tým, čím on. Otca som povzbudzoval slovami: „Pán Boh urobil svoj diel práce a teraz je na tebe, aby aj ty si urobil svoj diel a snažil sa hýbať.“ Nebolo to síce jednoduché, ale postupne začal chodiť.

Nakoniec sme sa po dvoch týždňoch presťahovali domov. Otec začal samostatne fungovať. Po lete sme síce neboli veľmi fyzicky oddýchnutí, ale zato duchovne povzbudení. Nech je povzbudením všetkým nám veriacim, že má zmysel sa utiekať k PÁNOVI a do JEHO RÚK dávať naše životy. Nakoniec platia slová, ktoré otec vždy spomína: „LEKÁR LIEČI, ale PÁN BOH UZDRAVUJE.“

S vďakou v srdci voči Pánovi Ježišovi Kristovi
a na Jeho oslavu spísal Jemu známy brat.

Špecialista

Blikajúce riadky – pribúdajúce a miznúce na obrazovke počítača. Samé (pre mňa) nezrozumiteľné súbory znakov, písmen, dvojbodiek a lomítok. Stratená. Vo svete jednotiek a núl.

Tak sa cítim, keď občas, s obdivom, útržkom pozorujem môjho brata pri práci. Akoby bol z iného sveta. To, čo naprogramuje, musí „preložiť“ do zrozumiteľnej reči – do manuálov a postupov, podľa ktorých bude školiť a nakoniec aj skúšať rôznych respondentov – začiatočníkov i pokročilých, študentov, učiteľov i nezamestnaných. So svojimi počítačovými znalosťami je mi vzdialený - minimálne o niekoľko galaxií.

Preto som sa občas zamýšľala nad tým, aké musí byť ťažké komunikovať s niekým, kto nie je v tých zdatnostiach na jeho úrovni. Aké je ťažké „preladiť“ mozog, „znížiť sa“ ku začiatočníkovi, pripraviť jemu zrozumiteľný manuál a vyučovať ho v pokoji, s rozvahou, s láskou, s veľkou dávkou trpezlivosti a na konci pristúpiť k nemu ako skúšobný komisár a preveriť, koľko z ponúknutého dokázal aplikovať v praxi. Také bude je ho vysvedčenie.

Ťažkú rolu programátora, trpezlivého učiteľa (ale i spravodlivého skúšobného komisára) vzal na seba aj náš Stvoriteľ. Dokonale naprogramoval tento svet a človeka v ňom, fungovanie všetkých procesov v ľudskom organizme i v prírode. Napísal vynikajúci manuál, pochopiteľný, zvládnuteľný aj tým najobyčajnejším ľudom. Taký, ktorý máme stále aktuálny a vždy, v rôznych podobách po ruke. Trpezlivo počúva, vysvetľuje i odpovedá.

Občas sa možno „odpojíme zo siete“, ale keď sme opäť online – stále je tu, trpezlivý, ochotný vysvetľovať a pomáhať.

Božia ruka je natiiahnutá k nám.

Stačí vystrieť tú svoju.

–zk-

Novinky zo škôlky

Naša cirkevná materská škola Koráb vyplávala do svojho prvého jubilea. Oslavuje už piaty rok od svojho otvorenia.

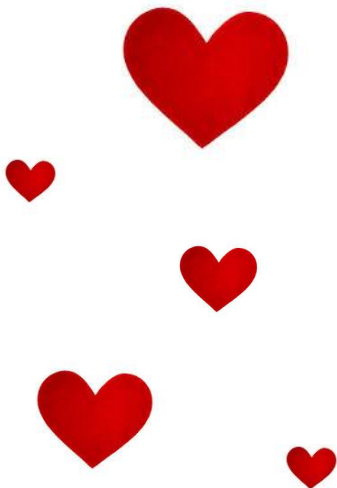
Na spoločnú plavbu vstúpilo 22 detí, 11 dievčat a 11 chlapcov a dve kapitánky. Pani učiteľka Zuzka Martinková a nová pani učiteľka Lenka Jurčová. Veľkými pomocníkmi sú aj tetka Maťka Klongová, ktorá sa stará o naše brušká a čistotu a ujo Jurko Matúška, ktorý nám každý deň vozí tie dobroty.

Začiatky, tak ako to všade býva, neboli ľahké. Každé ráno sme utierali slzičky a veľmi ťažko sa lúčili so svojími rodičmi. Čas však ukázal, že v škôlke môže byť predsa len dobre... A tak sa už teraz tešíme spoločným chvíľam a aktivitám.

Aj keď epidémia koronavírusu zasiahla aj nás a nemôžeme cestovať na žiadne výlety, tvorivé dielne, divadielka či do múzea, snažíme sa každý deň obohatiť našim najmenším spevom, tvorivými aktivitami, pohybovými hrami a hlavne nekonečnou láskou, ktorú dostávame zhora.

Tam je naša nádej a viera, že jedného dňa sa znovu všetko na dobré obráti.

To sú aj prosby našich detí, ktoré sa každé ráno, z úprimného srdiečka modlia a prosia, nech už ten „koronavajrus“, či „koruna vírus“ odíde.

A na čo sa teraz tešíme najviac? Predsa na VIANOCE.

Na ten čas, ktorý prináša pokoj, lásku a radosť z narodenia Ježiška. Učíme sa spievať pekné koledy, učíme sa básne.

Vyzdobíme si vianočný stromček, pripravíme si vianočný obed, rozpovieme si príbeh o prvých Vianočiach a budeme si želať, aby sa na chvíľku zastavil čas, keď budú všetky detské očka žiarit šťastím.

Veď čo viac si môžeme priať?

V mene celého kolektívu CMŠ vám prajeme hlavne ZDRAVÉ, pokojné a požehnané Vianoce.

Nech narodenie dieťaťa v jasličkách urobí vo vašich životoch ZÁZRAK.

Z. Martinková

Dávid a Goliáš

Vstupujeme do posledných dní tohto roka, kedy si pripomenieme narodenie Pána Ježiša Krista. I počas tejto dlhej pandémie, ktorá zasiahla i našu krajinu, kedy zažívame strach, určitú neistotu a obavy z toho, čo prinesú správy o šíriacom sa víruse a o počte nakazených.

Som vďačná Pánu Bohu, že i počas sprísnených opatrení v našej krajine zvesť Božieho Slova mohla prichádzať k nám i prostredníctvom televízie, rozhlasu či internetu a vďaka Božej milosti sme boli povzbudzovaní na ceste viery. Pre mňa to bolo Slovo z 1.Sam.17. kap., kde sa píše o boji Izraelského národa proti Goliášovi, ktorému sa podarilo paralyzovať Izraelcov a vnieť do ich mysle nedôveru, strach, ktorý ich viedol k úteku. Vo chvíli tejto beznádeje prichádza Dávid, ktorý keď počuje o hanobení svojho Boha, postaví sa vo viere proti Goliášovi.

Verím, že to nebola len Dávidova zručnosť s prakom, ale kameň Dávidovej viery, ktorý zasiahol nepriateľa na tom najzraniteľnejšom mieste. Dávid sa obliekol do plnej dôvery v svojho Boha, ktorú nenarušili ani zastrešujúce slová Goliáša, pred ktorými Izraelské vojsko utekalo.

Aj dnes proti nám stoja takíto veľkí „Golášovia“, ktorí nás chcú zastaviť a spochybníť našu vieru v Boha a prinútiť k úteku. Možno aj v tomto víruse vidíme neporaziteľného nepriateľa, ktorý nás chce paralyzovať na ceste viery a spochybníť veľkosť Boha.

A tak aj my, ako Dávid, sa zaodejme Božou dôverou, že On pozná zraniteľné miesto nášho nepriateľa, má to všetko pod kontrolou a pevne drží vo Svoich rukách. To, že Mu na nás záleží, dokázal vo Svojom Synovi, ktorého poslal na túto zem, aby každý, kto uverí v Neho nezahynul, ale mal večný život.

D. Fronková

Korona vírus - takmer každý deň v tomto roku sme počuli toto slovo z médií, na ulici, v obchode... Počet testovaných ľudí, nových ochorení, úmrtí, karanténa, opatrenia s tým spojené. Snažila som sa všetko dodržiavať a brať vážne.

Na plánovanú dovolenku do Bulharska sme sa nedostali. Ale bola som vdáčna Pánu Bohu, že sa situácia zlepšila. Horšie to bolo na jeseň, keď sa choroba dotkla ľudí v mojej blízkosti. Modlievala som sa : „Všemocný Otče, ďakujem za Tvoje Slovo a zaslúbenie, že sa vždy o nás postaráš. Pomôž mi nepoddať sa strachu ale dôverovať Tvojmu vedeniu.“ Žalm 9, verš 11 hovorí: „V Teba dúfajú tí, čo znajú Tvoje meno, lebo Ty neopustiš tých, čo hľadajú Ťa, Hospodine.“ Všade sa na všetko hundralo, nadávalo, kritizovalo. No silu a povzbudenie na každý deň som čerpala z Božieho Slova. Počúvala som ranné zamyslenia nad Božím slovom, ale i kázne, ktoré si pripravovali evanjelickí farári ale i kazatelia z iných cirkví. Ešte, že je tu takáto možnosť. A mnohí ju využívajú.

Na prvé testovanie som išla s veľkou dávkou odvahy a trpezlivosti. Na moje veľké prekvapenie, všetko prebiehalo rýchlejšie, ako som predpokladala, v pokoji a v láske. S negatívnym testom a veľkou radosťou som prišla domov.

No už po niekoľkých dňoch ma strašne bolela hlava, mala som zimnicu a bola som unavená. Bola som na seba nahnevaná, že sa slabo obliekam. S vitamínmi, horúcim čajom i pohárom vareného vína som zápasila s chorobou, ktorá na mňa liezla. Že to môže byť COVID-19, mi ani nenapadlo. Ved' som prešla testovaním s negatívnym výsledkom. A prišlo druhé testovanie. Už som sa toho nebála, ved' som vedela, do čoho idem. Zvláštne bolo iba to, že moje poradové číslo bolo rovnaké ako pri prvom testovaní. Čakajúc na výsledok testovania som rozmýšľala, čo všetko musím dnes zvládnuť a aký koláč idem upiecť.

A vtom prišiel ku mne milý pán, odetý v ochrannom oblečení od hlavy až po päty a pošepkal: „Ste pozitívna, musíte ísť do karantény.“ Skamenela som. To nemôže byť pravda. Doma som už nič neurobila. Rozmýšľala som, koľkých ľudí som nakazila a čo ak zomrú kvôli mne, keďže som tie príznaky, hoci nechtiac, podcenila. S výčitkami a so slzami v očiach som všetkých obvolala a prosila Pána Boha o pomoc. Bola som doma zavretá a mala veľa času na rozmýšľanie. V rukách som držala prvý, negatívny test, ale skutočnosť už teraz bola iná.

Možno takýto doklad máš aj ty, milý brat, milá sestra a možno máš aj iné doklady odložené v šuplíku. Doklad o tvojom krste, confirmácii. O tom, že si Božie dieťa.

Je to však ešte pravda? Sme ešte stále duchovne zdraví? Preskúmajme svoje srdce... Zistíme, či nás Pán Ježiš ešte zaujíma, alebo život sa dá zvládnuť aj bez Neho. Či návšteva kostola sa z nedeľnej nestala len občasná či sviatočná. Či sme svojim ľahostajným postojom a životom nenakazili aj iných?

Dajme sa otestovať samým Duchom Svätým. Dajme si do poriadku svoje životy kým je čas. Veď ide o veľa, ide o večnosť.

Pane Ježiši. Ďakujem za uzdravenie a nádej, ktorú v Tebe nachádzam. Viem, že Teba nemožno oklamať. Ty poznáš moje myšlienky i skutky. Stvor mi srdce čisté, Bože. Som slabá, ale Ty si silný. Prosím Ťa, nech sa v mojej slabosti dokazuje Tvoja moc. Otče, daj mi odvahu i silu žiť pre to, na čom najviac záleží. Amen.

J. J.

Oprava kúrenia v kostole

Milí bratia a sestry,

chcel by som vás pozdraviť a aspoň v krátkosti informovať o tom, čo sa nám v októbri podarilo. Chcem vyjadriť vďačnosť Bohu, že sme napriek neľahkej situácii, v pomerne krátkom čase, vymenili plynové pece za radiátory - v kostole a v hornej zborovej miestnosti. Zároveň boli namontované radiátory aj v sociálnych zariadeniach.

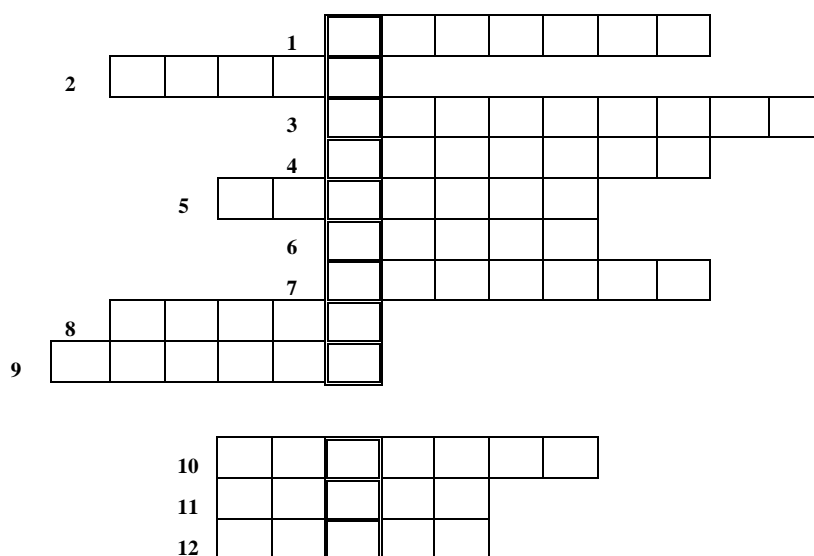
Kostoly boli zatvorené a tak sme tento nepriaznivý stav mohli využiť aspoň na dôležité stavebné úpravy. V čase, keď bola nutnosť vykurovania takmer za dverami, bolo vzácné, že sme zrealizovali takýto potrebný projekt.

Rekonštrukciu podporila aj Komunitná nadácia Liptov, vo výške 2000 € a časť, vo výške 1500 € bola hradená z refundácií nákladov na plyn (vykurovanie) za rok 2020 zo strany cirkevnej materskej školy.

Za spoluprácu a veľkú pomoc sa chcem poďakovať ľuďom zo stavebnej firmy ZEM-BAU, našej sestre farárke Aničke Belanji a jej manželovi Michalovi, Dušanovi Ilavskému, Ivkovi Plachtinskému, Ivke Multáňovej a všetkým tým, ktorí spolupracovali pri tejto stavebnej aktivite.

S prianím požehnaných Vianoc

Jano Pavlík, zborový dozorca

Znenie tajničky získate hľadaním odpovedí v Evanjeliu podľa Matúša:

1,18: „Ježiš ⁴ _____ narodil sa takto: Jeho matka ² _____ bola zasnúbená s ⁷ _____...“

1,20: „Keď premýšľal o tom, ajhľa, zjavil sa mu vo sne ⁶ _____ Pánov...“

1,21: „⁹ _____ syna a dáš Mu meno ⁸ _____, lebo On vyslobodí svoj ľud z ich hriechov.“

2,3: „Keď to počul kráľ ⁵ _____, predesil sa a s ním celý ³ _____.“

2,11: „Potom otvorili svoje klenotnice a obetovali Mu dary: ¹¹ _____, ¹⁰ _____ a ¹² _____.“

2,23: „A príduc tam, usadil sa v meste zvanom ¹ _____,...“

☼ a	☰ č	🕒 d	☪ e	↗ h
☾ j	☒ k	📖 m	🏰 o	⚔ ô
☯ r	📖 s	⌘ t	☒ u	♏ ú

Ďakujem, Bože, za Vianoce

Presvätá noc, ktorej sa nevyrovná nijaká iná, lebo v nej zostúpili na Zem nebesá,
Syn Boží, Kristus Pán, Pán sveta.

Prišiel k nám ako malé dieťa,
aby nás neľakala Jeho všemohúca sila.

Pokorne a skromne,
aby zahanbil našu pýchu.

Prišiel v chudobe,
aby krotil našu chamtivosť.

Prišiel z lásky,
aby nás naučil skutočnej láske.

Nevyspytateľné nebesá.

Nepochopiteľná noc Božej lásky.

Neustále osvecuje ľudské srdcia a celú zem, dáva pokoj ľuďom dobrej vôle.

Milé sestry, milí bratia.

Ako rýchlo plynie čas. Opäť sú tu Vianoce a my si pripomíname narodenie Božieho Syna, Pána Ježiša Krista, ktorého Pán Boh poslal na túto zem na vyriešenie večného problému ľudstva, na vyriešenie vzťahu medzi Bohom a človekom. Veľmi aktuálna téma aj dnes.

Prežívame zvláštny čas, čas neistoty a strachu o naše životy a našu budúcnosť. Svetom sa šíri vírus, veľmi nebezpečný pre ľudí akéhokoľvek veku. Potrebujeme pomoc od nášho Nebeského Otca a Jeho Syna Ježiša Krista. Od koho iného môžu ľudia počuť Slovo zmierenia, Slovo lásky, Slovo odpustenia a Slovo záchrany, okrem Pána Ježiša? Ten jediný nám ukázal dokonalý vzťah k Bohu a dokonalý vzťah k človeku, vzťah úcty, lásky a istoty, za čo mu aj ja, v celom mojom živote, z úprimného srdca ďakujem. Na začiatku tohto roku, ktorý sa práve chýli ku svojmu koncu, by som nikdy neverila, aký ťažký a náročný rok je predomnou aj

týmto svetom. Prišiel nebezpečný vírus, ktorý ničí ľudské životy, pre maličké zrnko slnečnice som skoro prišla o nohu a nečakane zomrel aj môj jediný brat. A kto mi bol silou a pomocou v tejto ťažkej dobe? Práve Ten, ktorý poslal na tento svet svojho Syna, Pána Ježiša Krista, ktorého narodenie si pripomíname aj tieto Vianoce. On sa nado mnou zmiloval a pomohol mi. Vrúčne ďakujem Pánu Bohu za všetkých Vás, ktorí ste v modlitbách prosili o moje uzdravenie. Ďakujem za modlitby aj našej pani farárke a cirkevnému zboru. Všetkých Vás porúčam do Božej lásky a ochrany.

Verím, že aj tohtoročné Vianoce budú pre nás požehnané. Treba si nám však neustále pripomínať, že vieme, komu veríme. Pozorne počúvajte, čo sa nám dnes zvestuje. Je to volanie pre nás, aj pre tento svet. Pokorme sa pod mocnú ruku Božiu a uvedomme si, že je tu Boh, ktorý má pre nás vzácne Slovo, to Slovo, ktoré sa stalo telom. Je tu Boh, ktorý má pre nás svojho Syna. Je tu Boh, ktorý tu bol a bude na veky. Jediné On má moc meniť tento svet, stáť pri nás napriek smrteľnému vírusu, ktorý sa nekontrolovateľne šíri, zachrániť nás, aj ľudí v našom meste a cirkevnom zbore.

Verme, že na nič nie sme sami, pretože Pán Ježiš Kristus, ktorého narodenie si pripomíname, zaslúbil, že bude s nami stále, v každom okamihu nášho života. Preto máme nádej, pohľad vpred, ktorý nám dodáva silu, aby sme vládali kráčať ďalej.

Milé sestry a bratia,
 prajem Vám všetkým, aj v tejto dobe, aby ste prežili požehnané dni Vianoc, plné pokoja a pohody.
 Prajem Vám, aby ste mocne cítili Božiu prítomnosť.
 Nech radosť z narodenia Spasiteľa sveta prežiarí naše domovy a prinesie novú nádej.

„Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“

M. Macková

Viac ako dar

Každý z nás poznáme pocit, ktorý máme pri otváraní darčeka. Radosť, napätie, úžas či zneistenie?

Radosť z dávania je niekedy väčšia ako z dostávania.

Preto sme aj tento rok spoločnými silami pripravili 20 vianočných darčekom pre seniorov z domova sociálnych služieb Červený Kríž v Liptovskom Hrádku.

V balíčkoch boli zabalené hygienické potreby, sladkosti, malé drobnosti pre potešenie, niečo na čítanie alebo na zahriatie.

Naším cieľom bolo potešiť, prekvapiť, či materiálne sa podieľať na ich starostlivosti. Priniesť niečo nové do všedných dní a aj takto nepriamo im povedať, že niekto má o nich záujem. Motiváciou je povolanie a poslušnosť Božej lásky, ktorú sme spoznali a ktorá sa nám dáva ako ten Najväčší Dar.

Aj keď sme sa osobne so seniormi nemohli stretnúť, v každom darčeku bol aspoň malý duchovný odkaz a povzbudenie, ktoré môže priniesť nádej aj do ich životov.

Veríme, že Pán Ježiš pozná každého z nich a rozumie im. Našou túžbou je, aby v skutočnosti prijali nielen naše dary, ale ten Boží dar, vykúpenie z hriechu a večný život.

L. Plachtinská

O láske

Tak, ako sme už spomenuli v predchádzajúcom článku, už druhé Vianoce sme sa zapojili do projektu „Koľko lásky sa zmestí do krabice od topánok“ . Výzva spočíva v tom, že ľudia sú pozvaní, aby pripravili darčeky, ktoré budú odovzdané ľuďom v sociálnych domovoch, v domovoch dôchodcov, jednoducho tým, ktorí nie sú v kruhu svojich rodín.

Z nášho cirkevného zboru vzácna sestra oslovila ostatných, ktorí sa zapojili. Pripravili sme a darovali tak, ako ste už čítali na predchádzajúcej strane. (všetkým, ktorí pomohli, úprimne ďakujeme)

Je krásne, že vieme, že chceme, že môžeme potešiť.

Nevieme koľko lásky v tej malej krabici uvidí obdarovaný človek, ale vnímame, že do tej „krabice od topánok“ sa môže zmestiť veľa lásky... viac, než sa dá vidieť telesným zrakom.

V tejto súvislosti mi napadlo:

Koľko lásky sa zmestí do ľudského srdca?

Koľko lásky sa zmestí do nášho bytia,

do nášho vnútra, do našich životov?

Vianoce sú vždy časom zastavenia

a uvedomenia si, že LÁSKA je tu:

„Lebo Boh tak miloval svet, že dal svojho Syna, aby každý, kto v Neho uverí, mal život večný“ (Ján 3, 16). Boh, ktorý miloval svet, ktorý miluje, sa dáva. Do jasiel, na kríž, do temnoty smrti, do víťazstva života, aby každý, kto v Neho uverí, mal podiel na Jeho víťazstve, mal večný život, mal nebo po smrti, ale už aj tu na zemi. Aby každý, kto v Neho uverí, poznal lásku, spočinul v láske, bol plný lásky. Aby každý, kto v Neho uverí, poznal moc odpustenia a zmierenia. Aby každý, kto v Neho uverí, hľadal a poznal PRAVDU, našiel CESTU, žil ŽIVOT. Aby každý, kto v Neho uverí, mal nádej, radoval sa a aj v utrpení bol pokojný a slobodný v duchu. Boh dal Syna - Krista a s Ním dal všetko.

Všetko, čo hľadáme. Všetko, čo potrebujeme, je tu. V Ňom spojil nebo so zemou. Je až nepochopiteľné, koľko lásky sa zmestí do obyčajných jaslí. Je až paradoxné, koľko lásky sa zmestí na kríž. No nie každý vidí. Alebo vidí tak, ako prijal a uve-

ril, aký postoj zaujal, s akým motívom sa díva, ako je otvorený, ako dôveruje a hľadá. A pritom, Boh je tu v plnosti. V plnosti v jasliach, v plnosti na kríži. V plnej miere lásky, milosti, odpustenia, spásy, víťazstva, slobody - v plnej miere večného života.

..a tak sa pýtam: koľko lásky sa zmestí do ľudského srdca?
 Koľko lásky sa zmestí do môjho, do tvojho srdca?
 Koľko lásky viem, chcem vidieť?
 Skúsme rozjímať a hľadať, a to nielen počas týchto sviatkov.

Prajem nám všetkým, nech vidíme koľko lásky sa zmestí do...

Anna Belanji, zborová farárka

V dobrých rukách

Pred niekoľkými rokmi ma oslovila kniha „Boh je bližšie, než si myslíš“. Zaujal ma jej názov. Kniha nakoniec veľmi pozitívne prekvapila. Na Božiu prítomnosť som sa naučila pozeráť z trošku iného uhla. Autor v nej hovorí, že Pán Boh stojí pri tebe, aj keď si v kúpeľni umývaš zuby. Sedí vedľa teba, keď šoféruješ. Veľmi zaujímavé pohľady.

Dni sú krátke. Do práce i z práce cestujem autom v čase, keď je vonku tma. Okolnosti týchto ciest transformujem do duchovného života a v mysli si vravím: „Ako dobre, že sa v aute nepokazilo kúrenie“ (ako dobre, že ma, Bože, zohrievaš).

„Ako dobre, že mi spoľahlivo fungujú svetlá a ja vidím všetky značky (ako dobre, že mi, Bože, svietiš a ukazuješ, kde je hlavná cesta a kde nespevnený okraj).

„Ako dobre, že mám funkčné pedále (ako dobre, že mi, Bože, radiš, kedy pridať plyn a kedy spomaliť).

A tak plná zážitkov, na obyčajnej, dobre známej ceste, vraciam sa domov. Nadšená z toho, ako znova a znova dokážem objavovať Boha v mojej prítomnosti. Viem, že som v dobrých rukách.

PS: inšpiráciou k týmto riadkom bol môj brat, ktorý sa s láskou stará o správny technický stav mnohých vozidiel.

Viem, že aj to moje je v láskavých a dobrých rukách.

-zk-

Priatel'ia

Rozdielne krajiny, rozdielny jazyk a možno i mentalita a zvyky. Predsa však blízki. Rovnako skúšan'í, rovnako Bohom posmeľovan'í. Vzdialení, a predsa blízki. Takými sú naši priatel'ia v Nórsku. Naši bratia a sestry jednej spoločnej, Kristovej rodiny. Keď sme pred niekoľkými rokmi boli u nich na návšteve, pýtali sme sa, kedy sejú, kedy padá sneh. Aké mávajú počasie. Porovnávali sme to naše s tým ich. Bolo to veľmi podobné. K porovnávan'iu som sa v mysli dostala i teraz. Situácia s pandemiou zasiahla rovnako nás ako nich. Nedalo mi, trápilo ma, ako sa majú, čo prežívajú, či sú zdraví alebo izolovan'í. Či cítia frustráciu alebo istotu v Bohu. Preto som im viackrát písala. Záujem o seba prijali s nadšením, vymieňali sme si informácie i duchovné povzbuden'ia. Veľmi ma potešilo, že prijali moju prosbu a napísali pre vás niekoľko riadkov.

-zk-

Julehilsen til Liptovsk'ý Hradok

Christmas greeting to Liptovsk'ý Hradok

(Vianočný pozdrav do Liptovského Hrádku)

Drahí priatel'ia,

nech pokoj nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia, a prítomnosť Ducha Svätého zostávajú so všetkými vami.

Ďalší rok sa blíži k svojmu koncu a opäť prichádzajú Vianoce. Rok 2020 bol zvláštnym rokom pre nás všetkých. Covid-vírus spôsobil, že každý deň bol pre nás iný, ale jedna vec, ktorá sa nemení je Božia láska pre nás.

Počas pandemických obmedzení sme museli byť kreatívni, hľadať alternatívne možnosti k službe Bohu.

Zavedli sme bohoslužby v digitálnej forme, ale aj bohoslužby vonku tak, že ľudia sedeli vo svojich autách.

Hľadali sme spôsoby, ako vhodne, pri dodržaní aktuálnych obmedzení, čo najlepšie zrealizovať konfirmáciu, krsty i Večeru Pánovu. V priebehu roka sme začali stavať budovu pre zborovú miestnosť, ktorá bude vedľa nášho kostola. Stavba veľmi rýchlo napreduje. Keď ju dokončíme, pošleme vám fotky.

Žiaľ, náš zborový farár, Frode, má novú prácu v meste Namsos.

Boli sme smutní, že odchádza, ale teraz máme nového farára, ktorý sa volá Jan Otto Bustadmo a my sme boli veľmi radi, že sme ho mohli privítať v našom zbere. Jan Otto je ženatý, je otcom štyroch detí. Je nadchnutý pre prácu s mládežníckymi skupinkami a jeho prianím je budovať zbor prístupný a zaujímavý pre všetkých.

Stále ste súčasťou našich myšlienok a modlitieb a my veríme, že to nebude tak vzdialená budúcnosť, keď nastane chvíľa, že vás budeme môcť opäť vidieť. Všetkým vám prajeme požehnané Vianoce a šťastný Nový rok.

Boh nech vás požehnáva a ochraňuje.

S pozdravom cirkevný zbor Stokke, Nórsko

Sarah Ruth Pybus Nilsen,

členka výboru (presbyterstva) cirkevného zboru v Stokke

Na záver:

na e-mail som odpovedala, v mene nás všetkých poďakovala za ich modlitby. Napísala som im, ako sme my prežívali tieto časy na Slovensku a akou formou sme riešili bohoslužby a sviatosti. Vyjadrila som radosť nad tým, že majú o nás záujem, že budeme radi, keď sa znova uvidíme a budeme mať možnosť stretnúť aj s ich novým bratom farárom. Z Liptovského Hrádku som pozdravila aj jeho – hoci sa ešte nepoznáme. –zk-

Miesto bodky na záver

Človek má občas chuť vypustiť myšlienky, v nich svoje názory i emócie tak, ako ich práve cíti. Nespútané, nezaťažené, neštylizované, presne tak prirodzene, ako keď nečakane vytryskne prameň rieky.

Tak to cítim i v tejto chvíli – akoby práve vytryskol prameň čistej radosti. Človek má zrazu chuť smiať sa, tancovať a spievať. Čistá radosť z toho, že sa nám, napriek všetkým nepriaznivým okolnostiam, podarilo vydať toto číslo nášho časopisu.

Nevzniklo vďaka tomu, že som sa tak rozhodla. Mňa by prekonala únava tela i mysle, frustrácia z tejto doby a obyčajná ľudská lenivosť.

Vzniklo vďaka Božiemu volaniu. Vytrvalému, tichému našepkávaniu, posmeľovaniu. Pravidelnému klopkaniu na bránu môjho vedomia. Uisteniu, že ísť touto cestou má svoj zmysel, že prídu tvorivé myšlienky i sila spracovať ich, že nadšenie strhne i ďalších autorov a výsledok nebude len o niekoľkých mojich chabých riadkoch, ale že to bude pestré, dynamické a hlboké a že čas, hoci ho je málo, nie je ten hlavný nepriateľ.

Tak v radosti tancuje moje srdce

a duša cíti vďaka,

za to, že si Pane pozval, podržal i požehnal.

-zk-

Sme v závere. Nechávam niekoľko voľných riadkov pre tvoje myšlienky. Pre to, čo práve vnímaš, cítiš. Zamysli sa a ostatné na malú chvíľu odlož bokom. Skús za to Bohu poďakovať v tichej modlitbe. Práve sa ťa dotýka.

.....

**Obrovský ciferník,
 veľiké ručičky.
 Mohutné kyvadlo,
 čo lieta sem a tam.
 Nekonečné tik a tak.
 Ručičky čoskoro
 dobehnú do cieľa,
 náhlivo stretnú sa
 uprostred polnoci.
 Tak zvláštne čakanie
 na úder posledný,
 kým vetký rok
 do spomienok uletí.
 Mladý a odvážny
 nahradí na tróne.
 Pretkaný sieťou
 pestrých snov a nádejí.
 To, čo má prísť,
 nech v modlitbe spočívne
 a Pán Boh dá,
 čo ľudom zaslúbil.**

V mene Hrádockého prameňa Vám ďakujem za pomoc, podporu i príspevky a prajem požehnaný nový rok Vám, i vašim rodinám. S láskou

Zuzana Karabínová, šéfredaktorka

Dôležité kontakty:

Cirkevný zbor ECAV na Slovensku Lipt. Hrádok Hviezdoslavova ul. 142
 Zborová farárka: Mgr. Anna Belanji, tel. kontakt: 0918 828 050

Hrádocký prameň vydáva pre vnútornú potrebu zboru CZ ECAV na Slovensku Liptovský Hrádok. Náklad 150 ks, verzia PDF zverejnená na www.ecavlh.sk

Na príprave tohto čísla sa podieľali: Z. Karabínová, A. Belanji, M. Gabčová a ostatní autori uvedení pod jednotlivými príspevkami